

DOODSLAG

EEN BLOEDSPANNENDE SERIAL KILLER
THRILLER

CALLADINE & BAYLISS
BOEK 4

HELEN H. DURRANT

Copyright © 2016 Helen H. Durrant

Published by special arrangement with Lorella Belli Literary Agency
Limited and 2 Seas Literary Agency

Copyright vertaling © 2026 Wonderland Publishers BV

Oorspronkelijke titel: *Dead Lost* (revised edition 2025)

Vertaling: Festina Lente

Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | Bij Barbara

Omslagbeeld: Shutterstock

ISBN 978 90 83555 089

NUR 332

www.wonderlandpublishers.nl

All rights reserved, including those for text and data mining, AI-training
and similar technologies.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of
op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is
uitdrukkelijk niet toegestaan.

✻ Opgemaakt met Vellum

PROLOOG

ZIJN SIGARET WAS nog maar een peukje. Hij nam een laatste trek en gooide hem in de goot. Wachten tot de winkels sloten was niet voor niks geweest. Hij had een stel overgebleven broodjes van de lunchroom gekregen en een passerende vrouw had een beker hete koffie in zijn handen gedrukt. Hij tuurde in de hoed op de stoep voor hem: ongeveer twee pond tachtig, schatte hij. Niet geweldig, maar beter dan niks. Er was nu bijna niemand meer in de High Street van Leesdon, dus hij kon net zo goed teruggaan.

‘Moeilijke tijden?’ vroeg iemand.

‘De ergste, maat. Vrouw weg, baan kwijt,’ antwoordde hij zonder op te kijken. ‘Maar je zit niet te wachten op mijn problemen.’

‘Misschien kan ik helpen.’

‘Ik zie niet in hoe. Niemand wil helpen; lees je de krant niet?’

Nu keek hij op. Iets aan die stem... maar het enige wat hij kon zien was een gedaante die in de schaduw stond. De man droeg een jas waarvan de capuchon over zijn gezicht was getrokken en de rits tot over zijn kin kwam.

‘Ik ken jou,’ zei de dakloze voorzichtig.

‘En ik ken jou, maar het is al een tijdje geleden. Niet dat we toen veel last van elkaar hadden.’

De mond van de dakloze werd een dunne streep. ‘Ik heb niets gezegd. Het zijn mijn zaken niet.’

De man in de schaduw snoof. ‘Maar het heeft je wel geraakt, hè? Op een dag krijgt je geweten de overhand en dan ben ik zuur.’

‘Dat zal niet gebeuren. Ik hou mijn mond. Dat heb ik tot nu toe toch gedaan? Jij bent veilig, ik ben veilig. Op straat leven verandert je.’

‘Noem je dat veilig? Met die zwervers in dat tentendorp? Chase Mill is minder veilig dan je denkt. Niet nu je mij daar ook hebt.’ Hij was agressief geworden.

‘Ik zal niets verklappen, dat is niet mijn stijl. Ga gewoon weg. Laat me met rust; ik ben geen bedreiging.’

‘Misschien heb je gelijk. Misschien rijdt ik gewoon verder en vergeet ik dat ik je ooit gezien heb.’

De dakloze man ontspande een beetje. ‘Ik zal niet praten. Boeit me niet wat je hebt gedaan.’ Hij snoof. ‘Het leven is hard genoeg. Zoals ik al zei, op straat leven valt niet mee.’

‘Ik heb een lift terug naar het kamp. Je mag mee als je wilt, er is plek zat. Het is een heel eind terug naar Chase. En je schoenen hebben betere dagen gekend.’

Hij zou hem niet moeten vertrouwen. Hij wist dat hij het moest afslaan, maar zijn botten deden pijn. Het kwam door de constante kou en vochtigheid van het leven op straat. De dakloze schudde zijn hoofd. ‘Ik moet op Ron te wachten.’

‘We pikken hem onderweg wel op. Hoe moet ik je trouwens noemen? Ik heb je naam nooit geweten.’

‘Snap. Snap Langton. Jij?’

‘Noem me gewoon “maat”. Dat werkt, voor nu.’

Snap hees zijn lange, dunne gestalte overeind en rekte zijn armen uit. Hij had de afgelopen drie uur over zijn hoed

gebogen gezeten. Hij stopte de broodjes in een jaszak en het geld in de andere. De jas was oud, gescheurd en een paar maten te groot, maar hij was er de winter mee doorgekomen en dat telde.

‘Ze hebben stapels kleren in het kamp. Je kunt een betere jas krijgen,’ zei de vreemdeling.

Snap lette er niet op. ‘Denk je dat die lift me bij de hoek van de fabriek wil afzetten? Dan loop ik de rest wel.’

‘Wat jij wilt. De auto staat om de hoek.’

Ze liepen zwijgend achter elkaar aan door een donkere zijstraat. Snap was niet op zijn gemak. Waarom zou deze man hem zo helpen? Hij moest zich ervan bewust zijn, dat als Snap dat wilde, hij hem er echt in kon laten lopen. De man was gevaarlijk, echt een smerig stuk vreten. Hij had wat tegen de anderen moeten zeggen. Misschien zou hij dat doen als hij terug was. Maar hij moest voorzichtig zijn. De afgelopen zes maanden had hij overleefd door zijn slimheid en de goedheid van anderen, en daarom had hij zijn mond dichtgehouden. Dat was veiliger. Op straat leven had hem leren overleven. Hij leefde tussen allerlei volk en de meesten hadden een verhaal. Hij was zich er goed van bewust dat hij alert moest blijven, dus wat was er vanavond misgegaan? Hij kon zichzelf wel een schop verkopen.

‘Luister, maat, ik denk dat ik maar ga lopen. Er zijn wat lui onderweg die ik moet zien,’ loog hij.

De man bleef staan, draaide zich om en staarde hem aan. Snap zag alleen zijn ogen branden in het donker.

‘Waarom Snap? Waarom noemen ze je zo?’

‘Je weet waarom.’

De man schudde zijn hoofd.

‘Omdat ik vroeger foto’s maakte, maat. Voor de kost. Weet je nog? Maar nu niet meer, ik heb er geen zin meer in.’

‘Heeft je alleen maar ellende gebracht, hè? Maar je hebt wel een echte naam?’

‘Gebruik ik niet. Ik ben niet meer dezelfde.’

‘Ik begrijp het.’

Snap besloot terug te gaan. Hij liep weg in de tegenovergestelde richting – angstig. Hij had niet deze kant op moeten gaan. De straat was donker en verlaten. Het was een lange dag geweest. Hij had eerder moeten teruggaan naar het kamp...

De eerste klap trof de achterkant van zijn schedel. Het duurde even voor Snap besepte dat hij geraakt was. In een oogwenk volgde een verzengende pijn in zijn schouder. Hij draaide zich om om de klootzak te slaan. Maar dat gebeurde niet. De man hield een kapmes vast en Snap wankelde geschrokken achteruit. Zijn arm was weg – de arm waarmee hij wilde slaan. Die lag op de stoep in een plas bloed. Hij stond aan de grond genageld. Hij wilde wanhopig wegrennen, maar hij kon zich niet bewegen. De kling kwam weer naar beneden en sneed in zijn borst.

HOOFDSTUK 1

BRIGADIER RUTH BAYLISS WAS VASTBERADEN. 'Ik wil tot het einde doorwerken. Dus hou op met me te vertellen dat ik naar huis moet en rust moet nemen.' Bij het pakhuis was ze als eerste uit de auto, alsof ze haar gelijk wilde bewijzen.

'Ik vond alleen dat je een beetje pips leek, dat is alles. Sorry hoor, dat ik me om je bekommer.'

Ze zag er bleek uit, vond inspecteur Calladine, maar de zwangerschap stond haar goed. Haar donkerbruine haar was langer en hing in een glanzende bob tot aan haar kin. Afgezien van haar buik bleef ze slank. Nu haar negenendertigste verjaardag naderde, had Ruth Bayliss de gloed gekregen die sommige zwangere vrouwen zo mooi maakte.

'Het gaat best, dus maak je geen zorgen. Ik wil behandeld worden zoals altijd. Ik mag dan bijna zeven maanden zwanger zijn, maar ik ben niet gehandicapt of dom. Ik ben heel goed in staat om de klus te klaren.'

Calladine zuchtte en wees naar een enorm gat in de voorkant van het pakhuis. 'Maar dit is anders. Zoiets hebben we nog niet eerder gehad.'

Ruth schudde haar hoofd. 'Ik hoop dat dit geen nieuwe trend is. Wat is er gebeurd met door een achterraam klimmen en alles meenemen wat voorhanden is? Ze moeten zware apparatuur gebruikt hebben door die muur te komen.'

'Ramkraken heet dat. Misschien hebben ze een bulldozer gebruikt? Eén ding is zeker: deze plek is onbruikbaar tot het gerepareerd is. Het zal flink wat kosten en tientallen mensen zitten zonder werk terwijl de boel stilligt.'

'Harrop's Warehouse heeft veel mensen in Leesdon in dienst. Dit is een ramp. Het domino-effect zal de winkels, pubs, alles treffen.'

Calladine riep naar een bezorgd kijkende man van middelbare leeftijd met een bouwhelm en krijtstreep pak die bij de deur stond. 'Meneer Harrop! Hoe ziet het er binnen uit?'

'Verdomd leeg, zo ziet het eruit. Die schoften hebben alles meegenomen. De hele voorraad, zelfs de spullen die we voor reparatie binnen hadden.'

'Hoeveel voorraad had u? Een ruwe schatting is genoeg.'

'Ter waarde van bijna tweehonderdduizend pond; allemaal klein elektrisch, allemaal draagbaar en gemakkelijk door te verkopen.'

'Mogen we naar binnen om rond te kijken?'

'Nee, pas als het veilig is verklaard. Health & Safety zei dat we mensen buiten moesten houden.'

'De Forensisch Onderzoekers zullen naar binnen moeten. Laat het me weten als u groen licht krijgt, dan laat ik ze beginnen,' zei hij tegen de man. 'Wedden dat ze niets vinden,' zei hij zachtjes tegen Ruth, terwijl hij naar een verfrommeld hoopje draad knikte. 'Dit lijkt een professionele klus. Recht door dat hek naar binnen, dan bam, bam, door de muur en erin.'

‘Er moet toch lawaai zijn geweest? Er zijn huizen aan de overkant; zal ik het Rocco laten vragen?’

‘Goed idee, maar ik geloof er al wijkagenten geweest zijn en dat heeft niets opgeleverd.’ Hij keek omhoog naar een beveiligingscamera die op de hoofdingang gericht stond. ‘Die en de rest zijn uitgeschakeld met een luchtbuks. Daar heb je een verdomd goede schutter voor nodig. Hoe zit het met het alarmsysteem, meneer Harrop?’

‘De draden zijn doorgesneden.’ De man liep hoofdschuddend weg.

‘Ik kan niet geloven dat een half pakhuis wordt platgegooid, alle voorraad wordt gestolen, een stroom voertuigen in het holst van de nacht heen en weer rijdt en niemand het merkt. Dat kan gewoon niet.’

‘Ze hebben ook een grote bergplaats nodig.’ Calladine liep dichterbij het enorme gat in de muur. ‘Dit was zorgvuldig gepland. Ik hoop dat meneer Harrop goed verzekerd is.’

‘Rocco zal kijken wat hij kan vinden, maar verder kunnen we alleen maar wachten op het forensisch rapport. In de tussentijd kunnen we de gebruikelijke verkooppunten in de gaten houden; de pubs, lokale winkels en de markten.’

‘Het zijn veel spullen die verpatst moeten worden. Het zal niet stukje bij beetje of lokaal worden verkocht. Het is gestolen op bestelling, let op mijn woorden. We moeten al het personeel verhoren. Dit kan een inside job zijn geweest.’

‘Je telefoon gaat, Tom.’

Calladine rommelde in zijn jaszak en hield de telefoon tegen zijn oor. Het was de brigadier van dienst van het bureau.

‘Inspecteur, we kregen een melding van iets vreemds in Dale Lane. Kwam nog geen halfuur geleden binnen. Een paar kinderen menen dat ze kleding hebben gevonden in een vuilnisbak, bedekt met bloed.’

Calladine schudde zijn hoofd. 'Ze willen ons te pakken nemen. Moet wel; het is schoolvakantie, Pasen en zo, het zal wel een soort grap zijn.'

'Dat dachten wij ook, chef. Maar we stuurden er toch een collega naartoe. Volgens hem is het geen grap. Er is een bloeddoordrenkte jas en er zijn bloedvlekken op de stoep. Ik heb hem gezegd niets aan te raken, voor het geval dat.'

'Oké, ik ga er even langs. Heb je dat meegekregen, brigadier? We hebben toch niets beters te doen, hè?'

'Wat?'

'Kleding. Een oude jas onder het bloed in een vuilnisbak op Dale Lane, niet te geloven toch?'

Ruth Bayliss huiverde. 'Kan van alles zijn. Misschien heeft iemand een ongeluk gehad. Misschien is het niet eens menselijk bloed.'

'Ik hoop dat je gelijk hebt. Zoals ik al tegen de brigadier zei: het is vakantie, dus wie weet? Het kan best een grap zijn. Die opdondertjes zullen zich wel vervelen. Ze hebben de paaseieren op en ze moeten nog een paar dagen doden voor de school weer begint.'

De agent die op onderzoek uit was gestuurd, stond zeker honderd meter van de vuilnisbak en was druk bezig het publiek om te leiden. Calladine hoestte.

'Het stinkt hier een beetje.' Hij knikte naar de geüniformeerde agent en ging een kijkje nemen. Hij pakte een takje en tilde voorzichtig het deksel van de vuilnisbak op. Een zwerm vleesvliegen stroomde naar buiten, waardoor hij achteruit stapte. Hij hield zijn adem in en kneep zijn ogen een beetje dicht. De informant had gelijk gehad; dit was geen grap. Een oude jas, gedrenkt in bloed, lag te bederven tussen de rest van het afval.

Calladine hoestte weer en sprong achteruit. Hij leidde Ruth een paar passen van de vuilnisbak vandaan. 'Het is bloed, en het doordrenkt een herenjas, denk ik.'

'Is dit een plaats delict?'

Calladine keek om zich heen naar de gebouwen langs de straat. Er waren een paar winkels, een bloemist en een kapsalon. Hij had gehoopt een slagerij te zien, wat het bloed had kunnen verklaren. 'Zou kunnen. We moeten de FO hierheen halen, om alles te checken. Ik bel Julian.'

'Moeten we niet allerlei procedures volgen om iemand van het Duggan te krijgen? En is Julian tegenwoordig niet een beetje te belangrijk voor dit soort dingen?'

Calladine wierp haar een blik toe. Haar toon was licht geweest, maar hij wist dat ze gelijk had. Het hele forensisch systeem was veranderd, en niet ten goede. Voorbij waren de dagen dat hij Julian kon bellen en dan langs kon gaan bij het ziekenhuis om te zien wat Doc Hoyle had ontdekt. Die was nu semigepensioneerd, wat dat ook mocht inhouden, en scheen nu in het medisch centrum te werken. Maar de grootste verandering betrof Julian. Hij was nu 'Professor Batho'.

'Ik ga hem toch bellen. Hij zal het niet erg vinden; hij is vrijwel familie nu ik iets heb met zijn tante.' De tante in kwestie was Amaris (kortweg Amy) Dean, de minnares van Tom Calladine en eigenares van Leesdons eigenste new-age-winkel.

'Het is wel een beetje treurig, hè, baas? Die nieuwe regels...'

'We moeten werken met wat we hebben. Hoofdinspecteur Long zit weer te zeuren over kostenbesparing, maar toen het destijds werd voorgesteld was hij helemaal voor outsourcen.'

'Ja, dat is nog zoiets: hoelang blijft hij hoofdinspecteur? Ik dacht dat het een tijdelijke maatregel was, maar het

duurt nu al maanden en het heeft zijn humeur geen goed gedaan.'

'Er staat wat te gebeuren. Er was vorige week een grote vergadering boven. Het zal niet lang meer duren tot we een vast iemand hebben, let op mijn woorden.' Hij hoopte maar dat het iemand was met wie hij kon samenwerken. Hij wierp een blik op zijn telefoon.

'Julian, met Tom. Ik heb bebloede kleren gevonden in een vuilnisbak op Dale Lane. Er is geen melding van een misdaad, maar we kunnen het niet zomaar negeren. We moeten weten of het bloed menselijk is of niet. Wil jij het hebben?'

Er viel een langdurige stilte. Calladine knipoogde naar Ruth. Hij kon zich het gezicht van de professor voorstellen en wist precies wat hij zou denken.

'Je weet dat er is een protocol is, inspecteur.'

Calladine grijnsde. Net wat hij had verwacht. 'Ja, dat weet ik, maar naar de hel met het protocol. Ik heb hier zo snel mogelijk een team nodig en jij weet hoe je dat moet organiseren.' Hij hoorde Julian *tut-tut* zeggen. 'Er is budget voor, als dat je zorgen baart.'

'Het is de werkdruk en dan de papierwinkel, dat weet je best. Waar ben je?'

Calladine vertelde het hem en hing op. 'Hij is hier binnen een uur,' zei hij tegen Ruth en hij wendde zich tot de geüniformeerde agent. 'Blijf hier en hou iedereen weg uit deze steeg. Ik stuur iemand van het bureau om alles af te zetten.' Hij keek naar Ruth. 'Dit laantje is meestal druk; het is een doorgang naar het busstation vanaf de High Street. Heel Leesdon kan hier de afgelopen dagen langsgekomen zijn.'

'Er zijn ook geen camera's. Als dit 's nachts is gedaan, hebben ze de perfecte plek gekozen. Er is een straatlantaarn aan elk uiteinde van de straat, maar hier is niets.'

Dus iemand had dit zorgvuldig gepland. ‘Zin in een kop thee?’ stelde Calladine voor.

‘Hebben we tijd?’

‘Ja, Amy’s huis is om de hoek.’

‘Zal ze het niet erg vinden?’

‘Helemaal niet. Ze zal blij zijn je te zien.’